

SVJEDOČANSTVO OBITELJI LOVRENČIĆ UZ PETU BOŽJU ZAPOVIJED

Jasenka: U životu naše obitelji koja je, uz nas dvoje supružnika, blagoslovljena jednim sinom i dvjema djevojčicama blizankama, već je duže vrijeme postojala čežnja za novim članom, za četvrtim djetetom. Naša starija djeca su također silno željela brata ili sestru. Kad smo saznali da nas je Bog blagoslovio novim životom, svi smo bili presretni.

Trudnoća je bila najlakša do sada i činilo se kao da sve ide svojim normalnim tijekom. Sve do liječničkog kontrolnog pregleda, koji je zauvijek promijenio naše živote. Liječnica je vrlo dugo ultrazvučno promatrala djetesce a njezino ozbiljno lice sve me je više zabrinjavalo. Rekla je da moram hitno na specijalistički pregled, jer nešto nije u redu s djetetovim razvojem. Uskomešanih misli, osjećaja i sa strepnjom što ne valja, odmah sljedeći dan zajedno sa suprugom posjećujem specijalista koji potvrđuje da djetesce nije u redu.

Dijagnoza je *Acranis* odnosno da se kosti lubanje se nisu razvile i nisu zatvorile mozak. Dijete nema nikakve šanse za život ako se rodi (ako uopće dođe do poroda) jer takav plod obično odumire oko 26. tjedna trudnoće. Predlažu nam pobačaj, upozoravajući nas na psihičke posljedice koje za nas nosi produljivanje takve trudnoće, a rezultat je poznat – smrt djeteta. „Bolje to riješiti sad, nego se vezati uz dijete tijekom trudnoću i onda kasnije patiti kad umre.“, riječi su nekolicine liječnika.

Danijel: Na njihovo čuđenje odlučno odbijamo pobačaj moleći ih da poštuju našu odluku: Mi ne želimo ubiti naše Bogom dano dijete! Prepuštamo sve u Božje ruke, On je taj koji odlučuje kad počinje i kad završava nečiji život kao što piše u *Psalmu 139*.

Uz veliku potporu duhovnika koji nas vodi već godinama, uz ljubav i molitve naše obitelji, naše molitvene i župne zajednice, Gospodin nam već u početku daje dovoljno snage da izdržimo taj križ koji ljudskim očima teško možemo shvatiti. Jedino što možemo je – prihvatiti ga. Shvaćamo da jedino vrijeme koje imamo s našom bebicom je ovo vrijeme sada i zato ga želimo dobro iskoristiti. Želimo da osjeti našu ljubav prema njoj bez obzira na to što ju ovaj svijet odbacuje jer nije savršena. U Božjim je očima savršena!

Jasenka: Dani i mjeseci prolaze, ali s povjerenjem u Gospodina svaki dan iznova izgovaramo „Evo me!“, moleći Ga da nam da snage... Osjećamo posebnu Božju milost preko toga djeteta. Upoznajemo tolike divne ljude, mnogi mole za nas... preko svih njih Gospodin nas je tješio, dizao, govorio nam da mi to možemo. Ovo je put koji smo izabrali. Biti do kraja Kristovi. U tim trenucima, meni kao majci, Marija je bila snažan uzor i primjer, gledajući na nju i na bol koju je u srcu proživljavala kad je morala gledati kako joj ljubljenog Sina bičuju i razapinju na Križ, spoznala sam koliko me Gospodin ljubi kroz tu moju patnju i bol koju sam nosila u sebi znajući da moram roditi ovo dijete za Nebo, za vječnost, i da, kao što mi je dano, tako ga moram i pustiti, ali odmah.

Danijel: Začecem svakoga djeteta nanovo postajem otac i to je predivan osjećaj, ali ovoga puta nebeski Otac očit je bio odlučio da se dijete ne zadržava puno na zemlji već da mu se brzo vrati u zagrljalj. U početku je bilo teško prihvatiti takav križ. U meni su se komešali osjećaji, obuzimao me strah, ali u svemu tome pronalazim utjehu u Isusovoj mucu spoznajući da ni Njemu nije bilo lako na Maslinskoj gori. I On je plakao i molio nebeskoga Oca „Ako hoćeš, otkloni ovu čašu od mene. Ali ne moja volja, nego tvoja neka bude!“. Tako se i ja pouzdajem u Njega, spremno prihvaćam križ, osude svih liječnika i zajedno sa suprugom krećemo putem naše kalvarije radosni jer znamo da poslije križa dolazi vječnost, dolazi Uskrs.

Trudnoća je išla normalnim tijekom, uz čuđenje liječnika što se djevojčica tako dobro drži i razvija. Bila je vrlo živahna i vesela u trbuhu, stalno nam se javljala. Naša djeca, Matej, Veronika i Magdalena, jako su zavoljeli tu svoju malu seku, njezino ritanje u trbuhu i jedva su čekali da „izade van“. Smišljali su što će sve s njom raditi, tko će ju prematati, nositi i sl. Svake večeri molili su za seku i pjevali joj. Teško je opisati naše osjećaje u tim trenucima, ali pouzdali smo se u Božju Providnost. Znali smo da svojim ljudskim snagama ne možemo apsolutno ništa.

Jasenka: Krajem sedmoga mjeseca trudnoće, počela mi se u većoj količini nakupljati plodna voda, te mi je bilo sve teže kretati se i raditi svakodnevne poslove. Liječnici su bili zabrinuti za mene, predlažući razne opcije. Poštovala sam i cijenila njihovu brigu i trud, a nemoć koju su osjećali u ovakvoj, za njih novoj situaciji, znala sam da će Gospodin odagnati i posložiti onako kako On zna da je najbolje. Predlagali su inducirani porod, ali opet bojeći se za ishod. Suprug i ja smo osjećali povjerenje prema Gospodinu, koji nam je omogućio da naša Lucija proboravi s nama skoro punih devet mjeseci i znali smo da je najbolje čekati prirodne trudove, koji su se pojavili samo nekoliko dana nakon posljednjeg pregleda i savjetovanja s liječnicima.

Na Badnjak sam se probudila s osjećajem da je to taj dan. Suprug je uzeo slobodan dan na poslu, kako bi mogao sve pripremiti u kući za Božić, budući da ja nisam mogla. Nakon jutra provedenog u uzbuđenju i pripremama, tempo se usporava, sve se smiruje... kitimo bor s djecom, fotografiramo se, ručamo i tad govorim suprugu da je vrijeme da krenemo u rodilište. Pozdravljamo se s djecom, bakom i djedom te odlazimo s pomiješanih osjećajima u srcu. Pitamo se „Bože, zar danas?“. Liječnik potvrđuje da je počelo i da ću danas roditi. Osjećamo zabrinutost medicinskog osoblja, ali još više osjećamo Božju prisutnost koja nas zahvaća i kao da čujemo da nam Bog progovara „Ja sam uz vas! Ne bojte se!“

I tako je i bilo. Dva i pol sata nakon dolaska, rodila se naša malena Lucija, rodila se za Nebo... predivnih buckastih obrašćića i prćastih usnica, izgledala je kao da spava. U predvečerje Božića otišla je ususret malenom Isusu u štalici... mir i spokoj koji se slio na supruga i mene je isti onaj mir kad uronjeni u svetost Badnje večeri slušamo laganu melodiju „Tihe noći“... Postali smo roditelji stanovnika Neba.

Želim posvjedočiti, kao supruga i majka, kako je moj Božić u bolnici, bez malog stručka kraj sebe, ali sa spoznajom da je ona sada na nebu sa svojim nebeskim Ocem, stvorio u meni mir i još veći osjećaj poštovanja prema svakom životu darovanom od Boga, jer je dragocjen i vrijedan bez obzira što je ponekad teško shvatiti zašto je baš tako moralo biti. Na nama je da prihvatimo svaku patnju i križ.

Danijel: No trebalo je još priopćiti djeci da je mama rodila i da je beba umrla. Djeca su s krsnim kumovima bili na dječjoj polnočki, te su se taman vratili kući. Veselje i uzbuđenje oko traženja poklona od Isusa ispod bora, zaokupilo ih je taj tren. Tek sam im kasnije u večernjoj molitvi priopćio da je mama rodila seku, ali je seki bila bolesna glavica, te je otišla k Isusu i sad imamo anđela na nebu. Njihova mala srca su bila sretna jer imaju svojeg anđela na nebu, a i zato jer je Lucija s Isusom, a znaju da je s Isusom uvijek lijepo.

Sada kada je ova situacija iza nas, znamo da smo ispravno postupili i ja kao suprug i otac želim posvjedočiti da nas je ovo iskustvo još više zbližilo i povezalo u bračnom i obiteljskom zajedništvu, bili smo tu jedni uz druge, više molili zajedno, imali više vremena jedno za drugoga. Svaki dan iznova predajem Gospodinu naše živote i našu obitelj, jer život nam je dan od Gospodina koji je stvoren za vječnost. Zbog toga jer je život Božji dar, ne smijemo si uzimati pravo da uništavamo svoj ili tuđi život.

Ovo je naš poziv na koji smo se odazvali i spremno rekli svoje – evo me! Na kraju svoje kalvarije Isus je rekao „*u ruke tvoje predajem duh svoj*“ tako i ja kažem, Gospodine, u tebe se uzdam, u tvoje ruke predajem život svoj, život koji je zamišljen za vječnost. Tamo ćemo biti sretni svi zajedno.

SVJEDOČANSTVO OBITELJI PULJEK UZ KREPOST VJERE

Mirela: Naš zajednički životni put započeo je na hodočašću u Fatimu 1997. kad smo osjetili uzajamnu privlačnost, pa Majci Božjoj zahvaljujemo što nas je spojila. Iako sam još bila studentica pri završetku studija, nisam se bojala ući u sakrament ženidbe, dapače, to me ispunjavalo veseljem što se mogu otisnuti na novu pučinu. Sve se tada savršeno poklopilo pa se rado sjećamo velikoga Božjeg blagoslova koji je na nas zazvao danas sveti Ivan Pavao II., kad smo bili na blagoslovu mladenaca u Vatikanu 1999. Prvo dijete, rođeno krajem iste godine, bilo nam je velika radost, ali ubrzo su nastupile nove okolnosti.

Mario: Nakon rođenja prvoga djeteta iznenada sam dobio posao na brodu koji sam i prihvatio. To je uvelike promijenilo našu životnu situaciju, jer smo bili razdvojeni. A onda, tek što sam se vratio, ostali smo trudni s blizancima. To me je potaknulo da prihvatim posao na kopnu. S obzirom da nikad nismo imali dvoje djece, nego prvo jedno, a onda odmah troje, četvrto dijete nakon godine dana stvarno nas je iznenadilo, jer se činilo kao da imamo trojke, a ne blizance. Međutim, tada smo već počeli nazirati Božji plan o više djece (**Mirela:** "Tek tada! ☺), iako nam se, kad smo se uzeli, činila idealna slika Svete obitelji s jednim djetetom. Shvatili smo da naši planovi nisu Božji planovi, pa smo se „prilagodili“ Njemu.

Mirela: Naime, djeca nisu stizala u povoljna vremena, niti je fakultet bio završen, niti smo imali riješeno stambeno pitanje. Tek smo se borili za radna mjesta, a ja sam se kao majka posebno nosila s poteškoćom kako priopćiti svoju trudnoću na poslu, koja svaki put, iznova, nije bila prihvaćena kao radosna vijest, nego kao nepogoda. Međutim, mi smo dopuštajući Bogu da nas iznenadi svaki puta sve više bili zadivljeni, tijekom 16 godina primajući svako od naše sedmero djece kao Božji dar, kao da je u njemu samo Dijete Isus.

Usprkos tome, što smo davno prerasli ljudska poimanja što je to normalna obitelj i koji je to „normalni“ broj djece, nama je bilo nekako „normalno“ s ushićenjem primiti svako novo Božje dijete u svoju obitelj. Prožimao nas je osjećaj zahvalnosti za dar ljubavi i povjerenja koje je Gospodin imao u nas. I danas, kad nam netko kaže: „Nije vas trebalo biti toliko, vidiš kako ti je teško sve uskladiti, izdržati, podnijeti!“, kažemo, „Pogledajte, a koji se od njih nije trebao roditi? Koga od njih nije trebalo biti?“ Obično svatko na to zašuti, jer odgovora na to nema. Ipak svi zanjeme pred veličinom života. Svi su oni sad mali ljudi i Božja će se veličina, vjerujem, u njima tek očitovati. Tomu se nadamo i za to molimo. Međutim, nama, je divljenje svaki put bilo sve veće kad smo se otvorili Božjem iznenađenju, primili smo svako dijete kao Božji dar, kao da je u njemu samo Dijete Isus, i što smo mogli biti i što jesmo, nego preplavljeni radošću i zahvalnošću.

Činjenica je da smo tijekom vremena mijenjali gradove, nastambe, poslove, često u neizvjesnosti i mucu u molitvi osluškujući Božja nadahnuća i poticaje. No, također je činjenica da smo mu svakim korakom sve više otvarali srce bespridržajno, poput Abrahama, i naša je vjera rasla. Bilo je predivno Bogu vjerovati i pustiti se lahoru Njegova Svetog Duha. Znali smo, doduše, da onima koji se u Njega uzdaju On sve na dobro okreće. Doista je imalo smisla vjerovati Mu jer nas nije ostavio, nago nam je darovao preobilno – milost na milost!

Mario: Kao muž i otac i ja sam odlučio u svom životu staviti svoje pouzdanje u Boga, u njegovu Providnost, za sve egzistencijalne potrebe svoje obitelji. I zaista, mnogo puta sam osjetio Božju intervenciju onda kad ja nisam imao rješenje problema. Istaknuo bih i vlastite pogreške koje se događaju kad mislim da mogu sam djelovati, bez Boga. Kad postavljam pitanja zašto mora obavezno biti prisutan križ u našim životima, može li ga se izbjeći i ići lakšim putem. No, ubrzo dođe odgovor odozgor – kad se najmanje nadam, kad mislim da nema izlaza. I tada dođem do spoznaje da Bog stvarno od mene želi da se pouzdajem u Njega, da Mu potpuno vjerujem, te tako ostvarim što savršeni odnos s Njim, a po tome i s ljudima.

U razvijanju svog odnosa s Bogom i ljudima jačaju me i prosvjetljuju sveti sakramenti Crkve (ispovijed i Euharistija), koji su oslonac duhovnoga života naše obitelji, a iz kojih onda proizlaze sva dobra koje mi kao ljudi možemo širiti u ovom svijetu. Zapravo, iako je svaka obitelj mala kućna Crkva, ona ne može biti vjerodostojna ako služi samoj sebi, nego je iznutra nadahnuta dalje u krugovima širiti istinu Radosne vijesti. Nakraju, česta misao vodilja koju ne mogu ne spomenuti je Isusova molitva: “Ja za njih molim... za one koje si mi dao jer su tvoji (...)“ jer ona i mene nadahnjuje da i ja molim s Njime: „Bože, molim te da ne izgubim nijednog kojeg si mi povjerio...“, nijedno od ove dječice.

Mirela: I dalje nam je raditi na svakodnevnom planu međusobne ljubavi, zajedničke i osobne molitve, vlastitog obraćenja, boljeg nasljedovanja primjera Josipa i Marije, bolje povezanosti s Voljom Očevom.

Mario: To što smo se odlučili za Krista, nama je to zaista bila odluka, nije bila slijepa i nismo očekivali život bez križa, doduše, nismo očekivali da će neki puta križevi biti toliko teški, i tko zna kakvi nas još čekaju, ali baš su naši i vode nas u naše osobno uskrsnuće i susret u vječnosti sa svima svetima u radosti Oca nebeskoga.

SVJEDOČANSTVO OBITELJI NAKIĆ UZ KREPOST UFANJA

Nikolina: Kad sam razmišljala kako započeti ovo svjedočanstvo, shvatila sam da se moram vratiti na sam početak. Naime, ja osobno nikada nisam ni trebala biti rođena. Moja je majka zatrudnjela sa mnom kao gimnazijalka, a tata je bio četiri godine stariji student. Pritisци da se moj život skonča bili su tako veliki da su majku na prevaru odveli liječniku pod izgovorom da ide na redovni pregled. No, Providnost je htjela da se liječnik smilovao uvidjevši tugu i bespomoćnost moje mame i pod izlikom da je za pobačaj prekasno dopustio mi da se rodim. Supruga sam upoznala kada je župni pjevački zbor iz Jastrebarskog u kojem sam pjevala gostovao u Šibeniku. Bili smo smješteni po obiteljima, a meni je dopala upravo njegova kuća. I tako je sve počelo. Vrlo brzo smo se prepoznali, zaručili i vjenčali. Sina Josipa smo dobili 2002. godine, a Roko nam je stigao dvije godine kasnije.

Rođenje našega trećeg djeteta, naše predivne djevojčice Marije Karmele 2008. godine promijenilo je naš život zauvijek. Sve u vezi nje, njen dramatičan dolazak na ovaj svijet, moje i njeno preživljavanje od sigurne smrti bilo je prekretnica. Rodila sam je s 33 godine i u njenom porodu pošlo je po zlu sve što je moglo poći. Doživjela sam potpuno puknuće maternice i teško iskrvarenje. To je ozljeda od koje se umire, isteklo mi je toliko krvi da su mi se počeli gasiti organi i počeli su mi zatajivati bubrezi. Marija je rođena mrtva od gušenja krvlju i plodnom vodom pa su je morali oživljavati. Relativno brzo su je dobili u život, mene su pak stabilizirali nakon 24 sata.

Povrh svega, mlada babica koja nas je svojom pravodobnom reakcijom spasila sljedećeg dana poginula je u stravičnoj prometnoj nesreći. Duboko potresena, znajući da sam upravo ja bila posljednja osoba kojoj je ta žena prije svoje smrti spasila život, uz već predviđeno ime Marija svojoj smo djevojčici, njoj u čast, dodali i ime Karmela.

Nakon sedam dana kod kuće sam kćer držala na rukama ne vjerujući da smo obje preživjele nešto što se u biti ne preživljava. Kad se nađete u takvoj situaciji, počnete si postavljati određena pitanja. Pitanja poput: "Zašto sam pošteđena?" i "Što želiš da učinim sa svojim životom?" Nisam tada imala jasne odgovore, oni su se počeli nazirati tek kasnije.

Ivan: Nakon dvije godine saznali smo da Marija ima autizam. Ništa nismo znali o tome i nakon početnoga šoka i suza, mogli smo samo usmjeriti pogled na križ i reći: Vodi nas Ti jer mi ne znamo kojim nam je putem ići, daj nam snage jer mi je po ljudskome nemamo i podaj nam prije svega mir da nas jača i krijepi u onome što nas čeka. U trenutku kad smo ufajući se u Boga čvrsto zagrlili križ Marija je prestala biti teško savladivi izazov i postala je blagoslov. Učinila nas je boljim ljudima i naučila pravom značenju ljubavi koja se ne izražava riječima, već srcem i koja nastaje i potječe u duši. Tu njenu dušu prepoznajemo i volimo, kao onaj izvorni njen dio stvoren od Gospodina. Tamo nema autizma, nema bolesti i tamo se isključivo nastanila Ljubav. Ipak ne prestajemo se nadati da ćemo ju jednom vidjeti u "našem" svijetu, a ne u svom. To je početak i kraj svake moje molitve kao njenog tate: da profunkcionira, progovori, da nam budućnost prestane biti toliko neizvjesna. No, te svoje nade stavljamo u Božje ruke.

Poslije Marijinog porođaja liječnici su bili vrlo jasni rekavši da tijelo moje žene neće dočekati kraj eventualne sljedeće trudnoće, jer maternica ne može izdržati novo rastezanje. S medicinskoga stajališta novi život za moju suprugu značio bi sigurnu smrt!

Nikolina: Nismo željeli raditi kompromise sa svijetom već živjeti ispravno i kad smo shvatili da sam ponovo zatrudnjela, za mene nije bilo dileme: ili ću roditi to dijete, ili ću umrijeti pokušavajući. U sedmom mjesecu trudnoće pomirena sa sobom i Bogom otišla sam na jedno hodočašće. U svojem srcu i umu imala sam samo jedan vapaj. Majčinski vapaj. Ne da preživim ja, tu sam nadu pustila dragome Bogu na volju, no moje srce uzvikivalo je samo jednu molitvu: za zdravlje moje kćeri. Teškom mukom sam mogla moliti za išta drugo, jer je sve počinjalo i završavalo samo s njom. Mariji Velikoj povjerila sam Mariju Malenu.

Poslije svete Mise a prije klanjanja svećenik je izgovorio molitvu za ozdravljenje duše i tijela, a ja sam osjećala kao da mi gori utroba. Trajalo je to svega nekoliko minuta i oblio me znoj. Nazvala sam svoje u Šibenik da provjerim ima li možda kakve promjene s Marijom. Ali sve je bilo po starom, tako da još uvijek nisam znala što se dogodilo. Sve se razjasnilo na ultrazvučnom mjerenju ožiljka maternice mjesec dana prije poroda. Sjećam se očigledne zbunjenosti doktorice koja mi je mjerila ožiljak, jedanput, dvaput, triput, svaki puta govoreći kako je medicinski nemoguće da on bude debeo kao okolno tkivo. No bilo je baš tako!

Mihovil je rođen sretno, no priča je ipak dobila još jedan nevjerojatan zaplet jer sam dva dana po porodu dobila smrtonosnu plućnu emboliju koja je bila otkrivena samo zato što sam bila u bolnici. Ispostavilo se da je stvar genetske prirode (od nje su mi umrle baka i prabaka). Zapravo spasilo me rođenje tog četvrtog djeteta, jer bi me ugrušak dohvatio kad tad. Prava je istina da sam svom četvrtom sinu darovala život, a on je darovao život meni. Samo beskrajno pouzdanje i ufanje u Božju ljubav i brigu može donijeti ovakve plodove!

Ona pitanja koja sam si postavljala nakon čudesnog preživljavanja Marijinog porođaja nakon nekog vremena su počela dobivati odgovore. Kako se zbog prirode Marijine bolesti nisam mogla vratiti na dotadašnji posao okrenula sam se svojoj prvoj ljubavi – pisanju. Neki portali i novine prepoznali su moje pisanje koje je očito pronašlo put do srca ljudi. Zahvalna sam što se na taj načini mogu boriti za naše vrijednosti, a posebno za zaštitu nerođenih, što smatram svojom najvažnijom zadaćom.

Ivan: Ufajući se u Božju milost i pomoć, kao obitelj nastojimo živjeti radosno krijepeći se sakramentima i prakticirajući svakodnevnu obiteljsku molitvu krunice. Kao roditelji želimo biti živ i autentičan primjer svojoj djeci, jer djeca uče promatrajući svoje roditelje. Kao otac želim svojoj djeci pokazati i dokazati da je naša vjera čvrsta i beskompromisna i usaditi im takve temelje da i oni jednoga dana mogu ponosno prenositi istinu našega Gospodina u svojim obiteljima i u društvu. Svojim dječacima želim posvjedočiti što znači biti glava obitelji po uzoru na Krista.

SVJEDOČANSTVO OBITELJI POLANŠČAK UZ LJUBAV PREMA BOGU

Zvonko: Prije svega hvala dragome Bogu na svim milostima koje nam je udijelio pa i na osobitoj milosti što je Domagoja pozvao u zajednicu redovnika – Red sv. Dominika. Po toj Božjoj milosti mi kao obitelj vjerujemo da nam je dobri Bog iskazao ljubav i blagoslov na jedan vidljiv, osobit način. Mi kao roditelji smo radosna srca prihvatili taj Božji dar u pozivu Domagoja da služi Gospodinu. Naše saznanje je da je redovnički i svećenički poziv najčešće izmoljen od strane roditelja, bake ili djedova. To kod nas nije slučaj, jer u našoj obitelji do prije 11 godina nije bilo zajedničke molitve, ni prakticiranja vjere.

Marija: Naime, u to sam se vrijeme teško razboljela. Bog je iskoristio tu situaciju da uđe u moj život i prožme me svojom ljubavlju kroz osobni susret s Njim. Počela sam redovito ići na svetu misu, moliti i čitati duhovnu literaturu, a moj je život postao hod s Bogom koji mi je donio nezaoibilazne patnje, ali i obilje milosti.

U to vrijeme Domagoj je bio na studiju filozofije u Zagrebu. U razgovorima koje smo znali voditi o pitanjima vjere promišljanja su nam bila različita. Tijekom jednoga kasnijeg razgovora s Domagojem saznali smo da je prvi poticaj za svećeničko zvanje i promišljanje o redovničkom pozivu bio trenutak kada sam ja klečeći molila u našoj sobi. Domagoj je ušao u sobu i vidio mene kako klečeći molim i po njegovu svjedočenju to je bio trenutak koji ga je dotaknuo.

Zvonko: Sada nakon mnogo godina vraćajući se u prošlost spoznajemo da je dragi Bog uvijek bio s nama, ali mi ga tada nismo prepoznali što svjedočimo s dvije zgode koje se tiču Domagoja. U periodu kada djeca govore što će biti kada odrastu, primjerice policajac, vatrogasac itd. Domagoj je govorio da će biti svećenik iako u našoj obitelji, kao što je već spomenuto, tada nije bilo prakticiranja vjere, molitve ili bilo kakvog razgovora o Bogu, a i okruženje u kojem je Domagoj odrastao nije bilo takvo.

Marija: Jednom zgodom, moglo mu je tada biti oko četiri -- pet godina, zajedno se vozeći autobusom Domagoj mi je rekao: "Mama ja kada odrastem kupit ću ti najljepšu zlatnu haljinu." Kada je Domagoj krenuo na studij teologije, ja sam, radeći u kuhinji svoje kućanske poslove, u jednom trenutku dobila spoznaju da je ta zlatna haljina zapravo redovnički habit sv. Dominika.

Domagoj Augustin: Zovem se Domagoj Augustin Polanščak. Član sam Reda propovjednika, poznatog i kao dominikanci. U Redu sam pet godina, a lani sam položio svečane zavjete i zaređen sam za đakona. U lipnju ove godine biti ću zaređen za svećenika. Moj svećenički i redovnički put započeo je u vrijeme studija na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, premda sam još kao dijete govorio da ću biti svećenik. Na Filozofskom fakultetu sam studirao filozofiju i komparativnu književnost. Volio sam svoj studij i on je u velikoj mjeri oblikovao moj život i moj svjetonazor koji nije bio kršćanski, već poprilično protukršćanski i protureligijski.

U to vrijeme moja se majka obratila Bogu, krenula na Svetu misu i počela svakodnevno moliti. Tako da smo u obitelji u jednom trenutku imali gorljivu vjernicu i gorljivog nevjernika. Prema tome, sukoba nije nedostajalo. Uglavnom sam ja bio taj koji je na različite načine želio uvjeriti "drugú" stranu da je u krivu i da je to pogrešan put jer Bog ne postoji, on je iluzija koju je čovjek stvorio da bi se mogao lakše nositi s problemima života i poglavito sa smrću koja nas sve čeka. Ja sam "pametovao", a moja mama je strpljivo slušala i nastavila živjeti svoj vjernički život. Njezina mirnoća i blagost su me polako počeli uznemiravati i sve sam si češće postavljao pitanje kako je to moguće. Počeo sam razmišljati o tome zašto je moja mama mirna i puna strpljivosti te ostavlja dojam sigurnosti, a ja sam uznemiren i nezadovoljan.

Danas shvaćam da je tu započeo moj redovnički i svećenički put. Ona je bila takva jer je vjerovala u istinu i jer joj je Bog bio uporište, a ja nisam još bio spreman prihvatiti da su moji temelji slabi jer dolaze od ljudske pameti u kojoj zapravo nikad nisam niti pronalazio unutrašnji mir, već više priliku da se dokažem sebi i drugima kao odličan student i "pametna glava".

S vremenom sam počeo čitati Sveto pismo i sve dublje ulaziti u ono što sam donedavno odbacivao. Sjećam da me se posebno dotaknula priča iz Ivanovog evanđelja o kamenovanju bludnice – ona se obratila jer je Isus vjerovao da se može obratiti i jer joj je pružio ruku ljubavi. Ona je živjela u grijehu, nije bila sretna, ali je dotaknuta Isusovom ljubavi otvorila novu stranicu života. Tu sam prepoznao Isusovu veličinu, veličinu kršćanstva, veličinu čovjeka, ali sam prepoznao i sebe. Rekao sam sebi da želim služiti takvome Bogu i tako sam doživio svećenički poziv koji sam odlučio ostvariti kroz redovništvo i to Red propovjednika jer sam želio stečeno znanje i svoj život posvetiti Bogu.

Bog je iskazao ljubav mojoj majci zahvativši snažno i neočekivano u njen život, a ona je uzvraćajući Bogu ljubav u meni začela tu istu ljubav. Zanimljivo je da sam rođen upravo na spomendan sv. Monike 27. kolovoza, a providnost je htjela da sam i nesvjestan simbolike uzeo redovničko ime Augustin.

SVJEDOČANSTVO OBITELJI MLINARIĆ UZ LJUBAV PREMA BLIŽNJEMU

Josip: Supruga i ja dolazimo iz tradicionalne katoličke obitelji. Vjenčali smo se u crkvi jer se to podrazumjevalo. Iako smo se smatrali dobrim vjernicima, živjeli smo svjetovnim životom. Mislili smo da je dovoljno ponekad otići u crkvu, malo se pomoliti kod kuće, jer kao ne treba previše „dosađivati“ Bogu molitvom.

Sanela: Kad sam imala deset godina moj otac je poginuo u ratu, bila sam jako ljuta na Boga, jer sam odrastala bez očeve ljubavi. Tada nisam shvaćala da su naši zemaljski roditelji samo zamjena za nebeskoga Oca i Majku. Oduvijek sam osjećala da imam neki poziv, ali ga nisam znala prepoznati, iako je očito cijelo vrijeme bio prisutan. U jednom trenutku kao da je i Bog izgubio strpljenje u neprestanom dozivanju pa me je morao malo "protresti". Prvi od znakova koje sam prepoznala pojavio se po knjizi „Kako primiti potpuni Božji blagoslov za brak i obitelj“ u kojoj se spominje davanje desetine. Dobila sam tada jasnu misao da bih trebala davati desetinu za Crkvu i siromašne pa sam to počela i prakticirati.

Od dana kada smo prvi puta dali desetinu, počeli smo primati velike blagoslove na svim životnim poljima. Posebno bih istaknula jedan događaj kada sam se nalazila u dvorištu kod jedne trudnice koju je dečko napustio. Dok sam joj davala opremu za dijete koju sam kupila od desetine svoje porodične naknade, stojeći još uvijek u ugodnom čavrljanju s njome u njenom dvorištu, zazvonio mi je telefon. Nazvala me mama da mi kaže kako mi je uplatila 800 kuna. Učinila je to iz čista mira, onako "da mi se nađe". To je bila Božja providnost na djelu. Tada smo počeli sve više ići na svete mise koje su nam se do tada činile dugačke i dosadne te puštati Gospodina u svoj život a da toga nismo bili ni svjesni. Ali kako smo se sve više otvarali Bogu, Njegova ljubav se još više nastanjivala u naša srca.

Suprug i ja odlučili smo otići u Međugorje gdje mi se uz pomoć knjige „Primjeri potiču, privlače, hrabre i opominju“ javila misao da otvorim facebook stranicu „Katolička svjedočanstva“ kako bih ljudima približila Boga i njegovu ljubav. Svakodnevno su na našoj stranici ljudi počeli moliti za pomoć, pa je Bog opet morao intervenirati i dati mi misao vodilju da otvorim udrugu. Gospodin je stvarno bio strpljiv sa mnom!

Zatim sam osnovala humanitarnu udrugu „Anđeo bez krila“. Ime udruge je također došlo kao nadahnuće i zahvala svetim anđelima koji su posebno prisutni u našim životima. Bog nam je na put stavljao ljude poput djeda Zvonka kroz koje smo se osvjedočili u milost uslišanja molitve. Tako se djed Zvonko ispovijedio i pričestio u svojoj 74 godini nakon što je to posljednji put učinio kao prvopričesnik. Velik je Gospodin u svome milosrđu i svojoj ljubavi. Također, kroz pomaganje i rad udruge Gospodin mi je poslao samohranu majku s dječakom, inače romskoga podrijetla. Kako su bili bez ogrjeva ponudila sam da se brinem o dječaku dok ne nabavim drva za ogrjev.

Josip: Ali Bog je za nas bio pripremio nešto veliko o čemu nismo mogli ni sanjati. On je imao velike planove s nama koje ljudski mozak ne može niti zamisliti. Nakon što je Vinko proveo dva mjeseca u našoj obitelji, dobili smo jasan znak da ga udomimo pa smo ubrzo pokrenuli postupak za njegovo udomljavanje. Vinko potječe iz nesređene obitelji. Bio je dijete puno trauma i „rana“ koje je čeznulo za toplinom doma i obiteljskom srećom. Ljubav koju smo mi spoznali o milosrdnome Bogu, prenosili smo na Vinka. On je dječak koji danas redovito ide na svetu misu i ministrira, a čita i duhovne knjige. Za nas je on primjer čiste Božje ljubavi na djelu

Sanela: Bog nam na to uzvraća velikom milošću. Samo tri mjeseca od Vinkovog dolaska u našu obitelj, ja nakon deset godina braka ostajem u drugom stanju. Jer smo Vinka primili čista i otvorena srca, Bog nas je nagradio najvećim zemaljskim darom, darom života. Božja ljubav koja je bezuvjetna, velikodušna, bez granica, čista i slobodna, očitovala se u našem životu na najsavršeniji mogući način.

Josip: Tijekom trudnoće zavjetovali smo se svetom Anti da čuva majku i djetesce. Obećali smo mu da ćemo mu ako bude dječak dati krsno ime Ante. A naš Pavo-Ante rodio se upravo na spomendan sv. Ante Pustinjaka kao svojevrsna potvrda da je cijelo vrijeme bio uz nas. Usto, moj rođendan je na blagdan sv. Vinka Fererskog, a blagdan sv. Vinka Paulskog ima veliku simboliku u našem životu jer povezuje imena naših sinova Vinka i Pave. Gospodin nam je udijelio toliko veliku milost te se sada nalazimo u procesu posvojenja Vinka. Zbog svega toga duboko osjećamo da nas Bog ljubi. Kličeći Mu zahvaljujemo sve više se predajući Božjoj ljubavi koja je toliko divna da nismo ni svjesni što propuštamo kad smo daleko od Njega.

Sanela: Shvatila sam da je Bog moj nebeski Otac koji je zamijenio mog zemaljskog oca, jer me štiti i čuva u svakom trenutku moga postojanja. Sad znam da je na zemlji sve tako prolazno i da je Isus jedino bogatstvo koje imamo.